

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ.
Strada Iuliu Maniu Nr. 36

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ
Abonament: 150 Lei la an.

Redactor responsabil:
Dr. SEBASTIAN STANCA
Telefon 13-74

Invierea lui Hristos

Imbrăcată în frumoasă haină de sărbătoare firea întreagă prăznuște astăzi ziua învierii Domnului, ziua în care Hristos, D-zeu-Omul crucificat pentru a spăla cu nevinovațul Său sânge păcatele lumii, a sfărmat legăturile morții și a redat omenirii o viață nouă și plină de har d-zeesc.

Astăzi Fiul lui D-zeu, din al cărui sânge vărsat pe cruce a țâșnit izvorul nescocat al mântuirii omenesti, săvârșeste minunea minunilor și se înfățișează omenirii în toată puterea și mărirea Sa. Și în fața acestei minuni, care nu poate fi tăgăduită de nimeni, oricât murmur de îndoielă și necredință împotriva persoanei și învățaturii lui Hristos trebuie să amuțească. Cine cu puteri proprii biruiește moartea și cu mărire suprafirească se înalță din mormânt, nu poate fi un om simplu, ci numai însuș stăpânul vieții și al morții, D-zeu adevărat, și d-zeească e învățătura ce-o propovăduiește și la El ajunge cine-i urmează.

Pentru a elibera omenirea de păcate și a o împăca cu D-zeu cel ofenzat de protopărinți, Fiul lui D-zeu s'a întrupat. El, D-zeu adevărat s'a făcut și om adevărat. A luat asupra Sa toate datorile și drepturile omului, și întreaga Sa viață pământească, începând cu nașterea în iesle și încheind cu moartea pe cruce, a fost o neîntreruptă umilință. În întruparea și răstignirea lui Hristos, D-zeu în dragostea Sa de oameni se umilise până la extrem, deci în același Hristos trebuia să se înalțe și mărească. D-zeu cel nemuritor, Hristos stăpânul vieții și al morții murise, dar tocmai de aceea trebuia să învie.

Mântuirea omenirii o înfăptuise Hristos cu moartea Sa, dar cât timp trupul Său zăcea neînsuflețit pe cruce sau în mormânt, cu tot drep-

tul se putea îndoi despre d-zeirea persoanei și învățaturii Sale. Cine poate da crezare cuvintelor unui om, care a murit pe cruce moartea cea mai rușinoasă, moartea de tâlhar? Inviind însă, Hristos a dat dovada cea mai puternică, că-i cu adevărat Fiul lui D-zeu, care a ridicat păcatele lumii, a restabilit între om și D-zeu legătura harică frântă prin păcatul strămoșesc, și a sigilat pentru eternitate adevărul învățăturii Sale.

Invierea lui Hristos însemnă pentru omenire biruința asupra morții, întemeierea unei noi împărății — împărăția harului și păcii d-zeesti, însemnă garanția cea mai sigură, că la fel, cum s'a înviat pe Sine, la timpul fixat în eternul plan d-zeesc va învia și pe toți oamenii, pe unii spre viață și fericire veșnică, iar pe alții spre eternă osândă potrivit faptelor fiecărui. Căci ce dovadă poate fi mai lămuritoare și sigură pentru credința noastră în viața după moarte decât însaș învierea Domnului? „De am murit cu Hristos, care s'a sculat din morți, credem că vom și învia cu El, știind că Hristos, care s'a sculat din morții, nu va mai muri, căci moartea nu-l stăpânește pe El mai mult“ (Rom. 6:8).

Pe învierea lui Hristos se bazează întreg adevărul religiei noastre, se bazează credința, dragostea și nădejdea creștinească. Invierea lui Hristos e desăvârșirea și încoronarea activității Sale mântuitoare și deaceia cel mai puternic sprijin al credinței noastre, e simbolul învierii noastre spiritual-morale și prin urmare înboldul cel mai tare pentru dragostea noastră față de D-zeu, e siguranța învierii și gloriei noastre trupesti și astfel fundamentul nădejzii creștinești.

Ziua învierii Domnului trebuie să fie deci pentru fiecare creștin sărbătoarea cea mai aleasă, să fie învierea din noianul păcatelor sa

tru ziua aceasta mai mult ca oricând creștinul trebuie să-și facă bilanțul vieții și credinței sale, să rumpă orice legătură cu păcatul, și primenit prin sf. taină a mărturisirii și cuminecăturii să soarbă sucul adevăratei vieți din viața și învățătura Celui răstignit pentru păcatele noastre, dar astăzi înviat pentru viața noastră, și astfel să-și întocmească adevăratul său rost pământesc și să-și asigure fericea vecință.

Numai în lumina învierii lui Hristos, creștinul poate înțelege adevărul, puterea și divinitatea credinței sale. „De nu s'a sculat Hristos din morții, deșartă este credința voastră” (1 Cor. 15:17).

O. Bucevschi.

Paștile

Sunt Paștile! Ce frumos cuvânt de salut: „Hristos a înviat” și ce răspuns mângăitor și plin de înțeles: „adevărat a înviat!”

După patruzeci de zile triste, în cari, ca un vâl negru se asezase peste biserica sfântă Patimile Mântuitorului, priviți cum Biserica azi se îmbracă în haină strălucitoare și cât de voioasă cântă: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moartea călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-Le”.

Înțelegeți neamuri această bucurie și săltați, veselți-vă și voi căci: „aceasta este ziua, care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa!” Lăsați la oparte, toată grija cea lumească și dați mărire Fiului lui D-zeu, Celui înviat din morți!

Înțelegeți, că Cel-ce, cu câteva zile mai înainte măhnit suia calvarul Golgotei și văzând răutatea lumii acesteia din durere a exclamat: „întristat e sufletul meu până la moarte”, azi a rupt pecetea morții, căreia s'a supus pentru desrobirea sufletelor noastre; a frânt incuietorile și-L vedem esind din mormânt ca un mire și strălucind lumii ca un adevărat soare al dreptății.

Hristos — în ciuda tuturor necredincioșilor — cu adevărat a înviat! Dovezi?... Cetiți cum s'a arătat Mariei Magdalena încă în ziua în care S'a sculat din morți. Cum S'a arătat învățăcelilor adunați, când a intrat în casă, fiind ușile încuiate și L-a salutat, cu cuvintele: „Pace vouă”.

La opt zile, tot așa, dar atunci era și Toma de față, care auzind despre înviere s'a arătat necredincios. Esclamarea „Domnul meu și Dumnezeu meu” — rostită de Toma de bună seamă, că a isvorât din deplină convingere și a făcut-o numai după ce a pipăit ranele și locul cuielor din coasta și mâinile Hristosului înviat! Toma L-a pipăit, Luca și Cleopa în drumul spre Emaus împreună cu El au călătorit și în Emaus împreună cu El au cinat.

Ce fără temei s'a dovedit afirmația Iidovilor, că apostolii L-au furat. Cum adevărat?... Doar mormântul era păzit! Că au e dormit străjerii? Dar atunci fariseilor fățarnici pentru ce nu i-ați pedepsit, ca pe unii cari mi și-au făcut datorința!

Peste tot — de unde știți că au adormit? Crede-ți doar, că dacă de fapt ar fi adormit, ar fi avut îndrăsneala a-și mărturi și această slăbiciune a lor știindu-vă atât de înversunați? Mai degrabă luau lumea în cap!

Dar dacă dormeau cum au văzut că Apostolii l-au furat? Ori strajele voastre vedeau și când dormiau?

Nu așa fățarnicilor! Recunoașteți că Hristos a înviat și pe străjeri i-ați plătit cu arginți grei, să mintească că apostolii L-au furat, pentru că v'ați temut de răsvrătirea poporului în contra voastră.

Cu adevărat Hristos a înviat și că Hristos S'a sculat nimenea să nu fie necredincios...

Apostolul Pavel zice: „Dacă Hristos nu s'a sculat, zădarnică este credința noastră” (1 Cor. 15:17).

Fiind învierea temelia credinței noastre e firesc ca și amintirea respective prăznuirea Învierii să fie praznicul cel mai însemnat dintre toate câte le ține biserica.

Paștile cele mari și frumoase sunt: praznicelor praznic și sărbătoare sărbătorilor!

Cu ocaziunea prăznuirii acestei sfinte Învieri să ne întrebăm: oare înviata Hristos și pentru noi? Când ne-am apropiat de acest praznic mare primenit une-am oare sufleteste? Când vedem pe Hristos strălucind ca soarele, scuturat-am jugul păcatelor de pe sufletele noastre?

Dacă n'am făcut acest lucru atunci mai multă osândă am câștigat, iar dacă l'am făcut, atunci cu adevărat, Hristos și pentru noi a înviat.

Într'un spital doi bolnavi deveniseră frați de suferință. Creștinul avea rac la limbă; celalalt

o boală nu tocmai groa, dar totuși injura cumplit la adresa Domnului nostru Isus Hristos.

— Boala d-tale, zise într-o zi, acesta cătră creștin, e mai gravă decât a mea, dar pare că nu suferi așa rău. Decă?

— Eu binecuvintez pe Cel viu în vecii vecilor, răspunse creștinul, și deaceia suferința mea e mai dulce. D-ta hulești și deaceia suferi amar.

— Cine e acela viu în veci, întreba necredinciosul bolnav, aruncând o privire posomorâtă asupra creștinului?

— Domnul nostru Isus Hristos, împotriva căruia d-ta ai o neîmpăcată ură, zise creștinul.

— Dar acest Isus e mort de aproape două mii de ani și d-ta spui, că e viu. De unde știi d-ta?

— Chiar d-ta i-mi întărești această credință, răspunse creștinul. Căci de cineva mort nu-și mai amintește nimeni, mai cu seamă după două mii de ani; dar Domnul nostru a fost și este. Dacă Domnul nostru Isus Hristos ar fi mort, d-ta n'ar duce atâta luptă împotriva lui.

În sfârșit vine doctorul și spune creștinului: „D-ta trebuie să fii operat. O să-ți tai limba. Ce cuvinte ai pentru ultima oară?”

— Creștinul deși avea soție și șase copii, răspunse: „Binecuvântat fie Domnul Isus Hristos cel din Treime și de o ființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt!”

Pentru astfel de creștini cu adevărată credință tare a înviat Hristos.

Datori suntem deci și noi învierea lui Hristos văzând să ne închinăm Domnului zicând... sfânta învierea Ta o cântăm și o mărim!

Preot Malos.

Sărbătorirea d-lui Dr. Ion Lupăș

Duminecă în 22 Martie s'au intrunit în Sibiu colegii, prietenii și admiratorii d-lui prof. Dr. Ion Lupăș pentruca să-l sărbătoreze cu prilejul împlinirii a 25 ani de muncă publicistică. Inițiatorii serbării l-au revendicat pe d-l Lupăș pe scama presei, ca scriitor și colaborator al gazetelor și revistelor noastre. D-l Lupăș este însă o personalitate distinsă, care și-a sămănat energiile sufletului său în toate manifestările de viață ale poporului nostru românesc. În calitate de istoric, om de știință, dascăl la teologia din Sibiu și pe urma profesor la universitate, de

politician și mai ales ca preot, protopop al Sălistii, a dat o contribuție prețioasă bogată și luminoasă la toate problemele de viață ale neamului nostru. D-l Lupăș este astăzi una dintre figurile cele mai reprezentative, distinse și clasice ale patriei noastre, al cărui nume va rămâne în istoria noastră națională scris cu litere de aur.

Noi biserica ortodoxă avem deosebita mândrie că acest bărbat de o valoare neobicinuită este al nostru, a fost întotdeauna și este și astăzi unul din stâlpii acestei biserici și un apostol intransigent al credinței, al religiei și al tradițiilor noastre creștine, un ucenic devotat al evangheliei lui Hristos.

Cu cele mai sincere urări de bine ne asociem și noi la sărbătoarea dela Sibiu și dorim sărbătoritului din tot sufletul nostru zile multe și putere de muncă pentruca suntem convinși că sufletul nobil și curat, energia și vasta erudiție a d-lui Lupăș va da și de aci înainte contribuția cea mai prețioasă la gloria și mărirea neamului pe toate terenele vieții sale.

Conferințe religioase.

La invitația comitetului școlar, părintele profesor Dr. G. Cristescu, dela Academia teologică din Sibiu, a ținut trei conferințe pentru elevete și elevii scolilor normale din Cluj, în zilele de 13 și 14 Martie a. c.

Subiectul conferințelor a fost rolul și chemarea adevăratului învățător creștin ca propovăduitor a vocințelor adevărului creștine, și urmași a celui mai mare dascăl, care a fost Isus Hristos. O amintire nestearsă a lăsat în sufletul viitorilor învățători și învățătoare frumoasa conferință despre pelerinajul dela Locurile Sfinte la care a luat parte și păr. Cristescu. Descrierea minunată și aplicarea intuitivă a învățăturilor luate la vederea locurilor sfinte, unde păr. Cristescu a știut să scoată și din piatră seacă a Palestinei cele mai frumoase învățături, a făcut o adâncă impresie asupra auditorului, între cari au fost mulți preoți și membrii consistoriului nostru, precum și studenți ai Academiei teologice.

Suntem recunoscători părintelui Cristescu pentru rara ocaziunea ce ni-a dat, ascultându-i frumoasele conferințe și predica rostită în bi-

serică. Sfinția-Sa s'a prezentat pentru prima dată în Cluj și ceice am avut prilejul să-l ascultăm am rămas cu impresia, că părintele Cristescu este unul dintre cei mai distinși teologi ai bisericii noastre ortodoxe. Pregătirea frumoasă, precum și scrierile de mare valoare apărute până acuma ne îndreptătesc a crede că Sfinția-Sa va trebui să ocupe o catedră într'unul din centrele noastre universitare, fie în Cluj, ori București, unde în frământările și luptele între credință și știință păr. Cristescu cu demnitate va reprezenta biserica ortodoxă creștină.

Ar fi de dorit, ca astfel de conferințe să se țină la toate școlile noastre, mai ales în postul mare și suntem siguri, că ele ar aduce foloase reale nu numai bisericii, ci și neamului. Incepătul este bun și nădăjduim, că pilda dată de directorii școlilor normale din Cluj, D-s. Ioana Gabor și Dr. P. Roșca, vor fi imitate în curând și de alții.

Amintim, că tot în acele zile a ținut și păr. Dr. Coltor dela Blaj, trei conferințe frumoase pentru elevule și elevii gr. cath. dela școlile normale.

Conferințele s'a ținut în capetele școlilor și au fost deschise de către d-l prof. universitar Vl. Ghidionescu, președintele comitetului școlar dela Școala normală de fete, arătând rostul educației religioase în formarea caracterului moral.

Memento.

Radiotelefonă. Dintre invențiile cele mai proaspete desigur cea mai însemnată este aceasta. Cu'n aparat, făcut de mână omeniască să poți asculta convorbiri, cuvântări, concerte, etc. din depărtare de sute și mii de kilometri, fără altă legătură, decât undele aerului.

Ca preot, mă cuget, că și această descoperire servește, nu, ca să se slăbească credința în suprema putere D-zeiască, ci dimpotriva ca argument în cercetările noastre teologice.

Dacă mințea omeniască mărginită a putut descoperi un astfel de aparat, încât să se poată prinde din așa depărtări cuvinte omenesti, pe cari le transmite aerul, cu atât mai vărtos putem fi siguri, că Tatăl ceresc, care cercă inimile și ispitește rinichii, care ne știe și firele

de păr de pe capul nostru, ne aude tot cuvântul ce zboară de pe buzele noastre, ba ne știe și gândurile ce ne frământă sufletul.

Pe valurile mării. Ziarele au adus știrea, că pe marea Atlantică viforul groaznic a adus spre perzare un mare vapor și pe călătorii de pe el. Alt vapor venit spre ajutorarea celuilalt a ancorat aproape de cel în primejdie. Căpitanul vaporului venit pentru salvare se adresează personagiului: să se anunțe aceia, cari au curajul să coboară pe valurile înviforate, cu lumtrea și se aducă pe nenorociiții oameni din primejdie. Răspunsul personalului: toți. Unii dintre salvatori sunt înghițiți de valuri, pe când de pe vapor, brațul unui episcop îi binecuvintează. Altoră le succede a salva pe nenorociiții de pe vaporul în primejdie.

Cât de altruști sunt oamenii pe valurile mării! I-și expun suprema avere: viața, numai să poată da ajutor deaproapelui nenorocit. Acolo doar se mai poate auzi de dragostea adevărat creștinească. Pentru ce nu se vede acest altruism pe pământ, care și dacă nu-i cuprins de valurile mării, „Marea vieții înălțându-se, de viforul ispitelor“ însă a suferințelor, al năcazurilor și al ilsurilor este plină. Unde sunteți salvatorii cu lumtrile voastre?! Ajutor puteți da fără rizicul marinarilor, de-a fi prinși de valurile ucigătoare. Și dacă valurile ar fi să vă înghiță, iată cel mai mare Arhieru, Mântuitorul își ridică brațul său spre binecuvântare: „Veniți, binecuvântați Părintelui meu, etc.“

Nelegiuții. Așa sunt numiți prin satele noastre acei creștini, cari trăesc viața conjugală fără binecuvântarea bisericească. Această floarea păgâncască, dela războiu încoace a avut pământ roditor pe meleagurile noastre. Ba neputința de-a se legiui, neștiindu-se moartea sigură a unor bărbați morți în războiu, a fost scuza multora dintre cei nelegiuți. Legea cu declararea morții celor dispăruți a ajutat cauza, însă n'a solvat-o, fiindcă celor cari ani dearânduri s'au învățat a trăi astfel, cam greu s'au putut șmulge din mocirla păcatelor.

Având între credincioșii mei câteva conviețuiri de acest fel unii după venirea legii, ascultând cuvântul preoțesc s'au legiuit, dar alții au perzistat în păcat. Zădarnică a fost acestora orice cuvânt. Dar iată că, în sedința consiliului comunal, la satorirea bugetului comu-

nal din acest an, consiliul cu unanimitate a votat o taxă de 500 lei ca taxă anuală pentru fiecare păreche nelegiuită.

Această măsură a adus rezultat și la începutul Sf. post, toți s'au legiuit.

Câte nu s'ar putea face, dacă toți cei chemați s'ar gândi, că legile sunt făcute și cu acel scop, că oamenii să vine la „Impărația lui Dumnezeu“.

Cornel Georgea.

Pregătirea propedentică și psihologică pentru posibilitatea aprofundării Noului Testament.

„Ce știi tu despre tine?“, zicea Tiresias regelui Oedip. Aceiași întrebare se poate pune și omului modern. Spiritul anticreștin care-l caracterizează în mare măsură, este rezultatul cluturii luată din cărți. Cu cât va succede mai mult, ca omul modern să fie în- apoi lumea nu numai după formele aparentei cu atât caracterul anticreștin al sufletului lui se va întuneca, creștinismul îi va apărea ceva viu, și va abandona pe viitor de a mai găsi viață unde nu este și invers.

Să punem deg. misterul mântuirii în fața omului modern. Cum va putea ajunge la simțământul necesității mântuirii, când el nu are un tablou intuitiv despre situația omului, când trăește în concepția modernă de a diviniza propriul său eu, fără o etică mai înaltă și consecventă.

„Este mai ușor a converti înțelegerea unui sălbatic pentru evanghelia lui Hristos, zicea un misionar întors din Africa“, decât a unui om cultivat modern“.

Peste tot tinerimea modernă cu oare care pretenție de cultură, mai bucuros primește un tratat psihologic realist asupra naturii omului, decât câteva povestiri de un conținut din Noul Testament.

Aceste triste fenomene se explică numai și numai, prin presupunerea existenței unei robii în care este încătușat sufletul modern.

Tinăra generație absolut inconștientă de propria-i robie, fiind în epoca când tinde după independență mai lesne poate fi câștigată, dacă i se încredințează domnia străină adânc înrădăcinată în suflet, fie prin proprietățile trupești fie prin puterea de influență a societății.

Orice manifestare a omului modern este dependentă de aprobarea cercului mai larg sau mai îngust în care se mișcă.

Dependența omului de societate până la robie este cunoscută chiar și lui Plato, care evidențiază prin exemplul: „Dacă am avea un cerc, care să ne facă nevăzuți, câte din cele ce ce facem azi le-am întrelăsa și invers“.

Indreptată fiind atențiunea asupra relității robiei interne și asupra posibilității de emancipare, va putea fi înțeles și sensul adânc al cuvintelor ap. Pavel: „Voi sunteți răscumpărați, nu sunteți servi ai oamenilor“.

Acest avertisment adus de ap. Pavel referitor la frica omenească în fața pretențiilor, consimțământului, sau desaprobarii colectivității amenințătoare, nu poate fi înțeles de omul care a fost educat numai prin false considerațiuni sociale.

La alimentarea și întărirea acestei robii contribuie în mare măsură, mândria personală care este socotită de Nietzsche ca' parținând capitolului „Gemeinschaft macht gemein“ care este de mare valoare psihologică pentru organizația masselor și pentru vechimea colectivității și care se bucură de multă autoritate între tinerime.

Omul mândru este în absolută dependență de sentința schimbăcioasă a contemporanilor săi. Egoismul îl face să-i fie frică de propria-i impresie, pune o deosebită îngrijire în a-și evidenția cât mai mult propriul său eu.

Mândria deci este un motiv și mai adânc care-l împiedică pe omul modern de a-și vedea propria lui-robie.

Indrumătorul de suflete nu poate trece cu vederea nici această proprietate, care este ținută ascunsă cu atâta dibăcie mai cu seamă de tinerime. Din contră robia mândriei să fie adusă în rândul aparițiilor externe. Trebuiește înfățișată în adevărata ei esență și combătută prin exemplul vieții sf. părinți, cum în viața lor eul propriu dispăre în dosul sacrificiului. Desigur numai o bună impresie poate produce asupra tinerimii, dacă ar fi privite din năcest punct de vedere viețile apostolilor și martirilor. Să poată oricine vedea cât este de rară opera care să nu ascundă o tainică plăcere proprie a autorului și cât de grea e mărturisirea fără înfrumusețări, ca astfel să cnostate greutatea robiei

sufletești și să întrezărească adevărata libertate a personalității lui.

Tocmai această metodă inductivă, care ne ridică de jos în sus ar putea trezi în oamenii de azi tendințe noi spre o lume superioară.

Omul modern și înainte de toate tinăra generație nu are voința necesară ca să poată privi viața omenească în lumina revelației pentru o conducere dreaptă în viață.

Să privim mai cu atențiune numai la mândria noastră și vom constata cât de mult ne atrage în ceroul celor dependenți de părerea altera. Cum în toate ce facem și spunem ne însoțește ca o umbră. Cum cele mai bune intențiuni exteriorizate în fapte și cuvinte, cele mai nobile sentimente le deformează, scăzând din valoare.

Iar apoi privind la Hristos, prin paiangelul robiei noastre ne apare pentru prima oară în lumina desăvârșirii sale. Față în față cu conștiința tare a unei întregi lumi, el singur reprezintă adevărul. Și totuși nici urmă de cult propriu. Nici unde în cuvintele sale nu se ogilindează pe sine, ci pe tatăl.

Accst fel de înălțare de jos în sus, de a lumina conștiința robiei noastre prin proprietățile corporale vizibile, coresunde metodei aplicate de marii cunoscători ai sufletului omenească, deg :

În „Divina Comedie“ a lui Dante omul prin cunoștința lui de viață a dus mai întâi prin lumea de jos, pentruca să vadă adevărata situație a omului și urmările ei, pentruca omul prin impresiile câștigate în lumea de jos să se dorească după eliberarea sufletului său și după o lume superioară.

În acest fel oamenii pot ajunge la anumite conștări care contrazic direct optimismului culturii raționaliste moderne, întărind cunoștințe vechi.

Nu este potrivit a socoti pe unii tineri liberi cugetători, cât timp ei nu pot da răspunsul unor întrebări ca : Tu, cel ce te numești liber cugetător, cum stai cu libertatea gândirii tale ?

Nu este la tine numai dorința de a gândi liber ? Ești tu stăpân pe dorințele tale pentru a putea cugeta obiectiv ? Dacă pretinzi că te-ai emancipat de sub marile presupuneri ale credinței creștine, nu cumva ai căzut pradă altor presupuneri, cari îți țin spiritul sub o

tutelă și mai rea, făcând ca gândurile tale libere să servească suferințelor tale nedeslegate ?

Având o generație care să fie călăuzită în preocupările ei spirituale, de adevărurile scoase din realitatea vieții omenești, ar fi imposibil să nu înțeleagă religia creștină.

Cât timp însă priceperea intelectualilor moderni în luminarea misterelor religiei creștine este caracterizată prin cuvintele lui Haeckel din opera „Lebenswundern“ privitoare la I-sus nu ne poate vorbi despre o independență sufletească. „Această moarte dureroasă a îndurat-o Hristos împreună cu atâtea mii de martiri, pentru convingerea în adevăritatea credinței și învățăturilor sale, o înțeleaptă legătură cauzală a aceuia cu așa zisa mântuire, n'a putut-o dovedi nici unul dintre milioanele de teologi cari în fiecare Duminică au predicat și predică. Acest întreg ansamblu al mântuirii, al credinței creștine a izvorit din concepția ctică veche și sclavă a popoarelor barbare, în special al credinței neroade în puterea de împăcare a jertfei omenești“.

Dacă ei sunt obicinuiți în acitivitatea lor să pornească dela propriile existențe și observări ale vieții, fără ca să rezolve cea mai apropiată problemă a omului intern, cum vor și putea recunoaște adevăritatea și importanța misterelor, când mai apar și în haina religiei ?

Din potrivă omul care voește să se pregătească pentru mântuirea creștină trebuie să pornească nu numai dela activitatea severității sufleteste, ci dela praxele psihologice, cari dovedesc că o putere de voință neobicinuită acționează asupra celor slabi întărindu-i, și o suferință voită și nevinovată acționează asupra caracterului.

Din aceste observări și experiențe psihice va răsări ideea mântuirii din sfera numită de unii mistică, care se referă la cele pământești.

Ideia realizată cu atâta putere de Mântuitorul. Deci tocmai dela adevăratele observări ale vieții suntem duși în sfera misterelor divine. Aceste adevăruri psihologice sunt aduse la expresie și în opera „Tannhaeuser“. Ideea mântuirii în Tannhaeuser nu este ce-i drept identică cu conținutul mântuirii creștine ci este aproape conținutul unei legende reli-

gioase. Căci de obicei sufletul creștin se imprimă nu în filozofie, ci în legendă.

În Tannhauser este înfățișată lupta între creștinism și păgânism. Tannhauser este mântuirea prin Elisabeta un adevărat suflet creștin.

Activitatea personalității creștine asupra sufletului prins în legăturile iluziei naturale este ceva înălțător, care activitate se poate atribui în mare măsură darului divin. În ceea ce privește poziția tinerimii față de persoana Mântuitorului, trebuie să se simtă cuvintele lui Napoleon: „Eu mă înțeleg a fi peste oameni, dar nu și peste Hristos, care nu fu numai om“ deci incomparabilitatea fiilor oamenilor, față de fiul lui Dumnezeu. Învățătura lui Isus Hristos a trezit impresia despre acel supraomenesc în apostoli și urmașii lor. Toți cari într-o clipă de înaltă sfîntenie sufletească au văzut mărimtea de uriaș a Mântuitorului n'au găsit cuvinte în deajuns pentru ca să poată exprima impresia lor.

Omul modern însă nu poate cuprinde cu privirea figura lui, fiindcă nu pricepe în ce contrast plin de mister, nepătruns nici de oamenii neobiceiuit stă totul ceea ce încorporează pe Isus cel real. Și cum l'ar și putea vedea, când omul modern nici nu cunoaște pe omul adevărat. Câți dintre noi caută să străbată suficient în firea lucrurilor, chiar și a celor simple? Cine își dă silința să convertească cu adevărat moralicește fie și numai un semen de-al nostru?

Găsiți-s'a un poet de valoare cu toate frumusețile scrierilor lui să abată un singur cîntec de la o acțiune urtă?

Cum se va și putea compara omul modern cu cel ce a adus adus atâtea binecuvîntări, a învit viața cu propriile-i suferințe.

Hristos nu este un simplu idealist strein de lume, ci un ager observator și cunoscător al vieții omenești, o notă care deasemenea nu trecută cu vederca de omul modern. Căci amintească-și oricine din viața practică, anii idealisti totdeauna s'au separat de oameni, presupunând și la alții propria lor însuflețire și desinteres, trăgând concluzii false, privind mai de aproape la câțiva aderenți confundă cu aceștia masa oamenilor de rând fără ca să cântărească greutatea ei.

Cât de diferit este Isus.

El știe de mai înainte că va fi răstignit, nu poate fi amăgit când e vorba de opera reală a oamenilor, știind sigur că unul din ei îl va vinde. Cunoaște slăbiciunea lui Petru Get semani și Golgota nici când n'au acționat cu atâta putere mai cu seamă asupra acelor cari aveau să lupte mai mult cu lipsa reală a vieții și naturii omenești.

Puteau fi popasurile suferinței ale unui simplu fantast? Nu. Omul plin de suferințe instinctiv simte, că acest drum fie făcut de un compătimitor, care a străbate la temelia conflictelor și griji'lor omenești.

Se miră azi totuși mulți de prețul vieții lui adusă jertfă.

Cine face acest lucru, n'a străbătut întregă realitatea cuprinsă în evanghelii, n'a cunoscut triumful din întreaga lume, isvorit toc din moartea lui pe cruce.

În dosul fiecărui cuvânt al lui este o Golgotă, o învingere desăvârșită peste tot ce mișcă voința omenească. Invingătorul lumii triumfă nu numai asupra germenului de viață al creaturilor, ci este și stăpânul desăvârșit al tuturor pornirilor sufletului omenească.

Drumul spre moartea pe cruce, nu este altceva decât cea din urmă desăvârșire a unei pilde, care stăpânește viața omenească în integritate și o luminează.

Cel ce adâncește ecu luare aminte cuvintele rostite de Mântuitorul în drumul suferinței, va înțelege că Golgota, nu este numai o jertfă de sânge omenească, ci manifestarea vieții divine, în mijlocul slăbiciunii lucrurilor create, în mijlocul tragediei cauzate de orbirea și patima omenească. În martiriul lui nu vedem nimic din martiragiul pur omenească. o desconsiderare a contrariilor, o mânie, un zgomot, care să arăte măreția faptei, din potrivă sufletul celui răstignit este izvorul păcii. Nici urmă de acel cu pămîntesc exagerat, care se crede și mai mare în mijlocul jertfei. Moartea Lui este tot atât de supraomenească precum fu și viața lui.

Oricine privind obiectiv jertfa Mântuitorului poate constata că aci nu-i vorba numai de triumful unui erou ce moare, ci de jertfa adusă din iubire față de oameni, cu tendința de a readuce sufletul omenească căzut, la adevărata-i viață.

M.

Sifilisul

Sifilisul este o boală grea, molipsitoare și care este zămistlită de niște vermuleți mititei, pe cari cu ochiul liber nu-i putem vedea.

Vermuleții aceștia se încuibă în corpul și sângele omului, se înmulțesc și roșesc în sânge ca furnicile sau ca în coșniță albinele.

Vermuleții aceștia știința doftoricească îi numește *pirocheți*.

Omul îmbolnăvit de sifilis de multe ori nici nu știe că este molipsit de această boală grea și periculoasă. Numai rănilor și nenorocirile mari cari se arată la 5—20 ani după molipsire dau boala pe față.

Germenul sifilisului intră în corp mai ușor unde află loc deschis (bube, răni).

Trebue să știe oricine, că sifilisul nu intră în trupul omului numai pe calea părților rușinoase (organe sexuale), ci prin toate deschizăturile, prin piele, gură, limbă, nas, ochi: mașul șezutului, etc. te poți deci molipsi cu sifilis și fără să fi avut împreunare sexuală.

Sifilisul nu este deci numai o boală rușinoasă, nici numai boală venerică, ci este o boală generală a întregului corp. Și este o boală molipsitoare ca oricare altă boală de acest fel.

E adevărat că mai ușor te poți infecta (molipsi) prin împreunare sexuală cu o femeie bolnavă (femea dela bărbatul bolnav) dar tot atât de ușor te poți molipsi și sărutând o persoană bolnavă, sau atingând hainele, sărutând icoanele pe cari le-a sărutat înainte un bolnav; dacă bei din același pahar (ulcior, cană), cu un bolnav sifilitic, dacă te razi cu briciul folosit de bolnavi, dacă folosești aceleași albituri pe care le folosește un bolnav sifilitic.

Germenul intrând în corp face la trei săptămâni după intrare, ulceratie (rană, bubă), căreia doctorii îi zic *șancru sifilitic*, iar poporul îi zice șancăr sau freanț.

Șancrul acesta sifilitic nu e dureros!

Dacă bolnavul nu caută scăpare prin lecuire cinstită și serioasă atunci vermuleții la 10—12 săptămâni după molipsire ajung în sânge și acesta se împrășteie în tot corpul. aici face apoi mari stricăciuni, mai cu seamă în oase, inimă, vasele de sânge, în plămâni, stomac, ficat, rinichi, etc.

Cele mai mari stricăciuni le face în șira spinării și în creier. Bolnavul ajunge să nu mai poată umbla (*tabes*), în creier se fac sângerări (*guta*), boală foarte gravă, care poate omori momentan și chiar să scapi de moarte te face neputincios (olog, mut) pe toată viața.

Oamenii mai cu seamă tineri, cari mor loviți de gută (apoplexie) în cele mai multe cazuri sunt bolnavi de sifilis și aceasta le-a cauzat moartea.

La unii dintre sifilitici li se strică creierul în așa măsură în cât ajung nebuni, periculoși pentru ai lor și pentru societate.

Cei mai mulți nebuni au ajuns nebuni în urma sifilisului câștigat de ei sau moștenit dela părinții lor.

Mare primejdie e atunci când vermuleții ajung în oul zămistit în pântecul mamei, căci îmbolnăvesc fătul și-l nimicesc.

Femeile bolnave de sifilis, mai cu seamă dacă boala este proaspătă, nu pot purta sarcina, ci leapădă fătul.

Dacă sifilisul este învechit (10, 20, 30 ani) mamele nasc copiii la termen, dar copiii aceștia vor fi și ei bolnavi de sifilis, și dacă nu se arată semne pe ei.

Mamele cari perd copiii, sau nasc copiii sifilitici (cu bube, răni) sau a căror copii mbr după naștere, slăbiți de sifilis, să caute fără amânare lecuire, căci se pot vindeca și vor avea copii sănătoși.

Iar copiii născuți din mame sifilitice trebuie căutați din bună vreme cu medici, căci lecuiți fiind se pot vindeca în 3—4 ani.

Copiii cari se nasc cu sifilis din mame sifilitice și cari nu vor fi lecuiți, apucă o cale greșită în viață, din aceștia se recrutează asasinii, criminalii, hoții, perversii, epilepticii și pe aceștia nici cele mai mari pedepse nu-i pot readuce la calea adevărată pe care trebue să meargă un om cu mintea sănătoasă.

Sifilisul se moștenește până la a treia-patru generație, făcând multe stricăciuni în corpul nepoților și strănepoților nevinovați, cari trebue să poarte jlugul păcatului săvârșit de părinții, moșii și strămoșii lor.

Sifilisul în familie este ca un blestem greu care apasă umerii acelor, cari nu au nici o vină, numai nenorocirea că s'au născuți din părinți sifilitici.

Pentru a ne putea feri din calea sifilisului trebue să știm următoarele:

Sifilisul este boală molipsitoare, cauzată de vermuleții sifilisului pe cari știința doftoricească îi numește *spirocheți*.

Este boală generală a întregului corp omenesc,

Este boală periculoasă, corpul omului neputând singur să ărpună vermuleții,

acești vermuleți trăesc și se înmulțesc în sângele omului,

corpul omului bolnav este plin cu vermuleții aceștia,

vermuleții se transmit dela omul bolnav la cel sănătos prin atingere directă; ca: împreunare sexuală, sărut, foiosirea obiectelor unui bolnav (lingură, pahar, turculiță, briciu, haine de pat, albituri).

Deci:

Nu bea nici când după altul din acelaș vas:

Nu te rade cu briciul unui sifilitic,

mai cu seamă la bărbier cere să dezinfecteze (curățe) bine briciul,

nu lăsa să-ți scoată dinți cu clește murdare, cu care au scos înaintea ta altui bolnav, căci vermuleții sifilisului să lipesc pe clește și te pot molipsi și pe tine,

nu pune lipitoră folosite de alții,

nu intra în crâșme, restaurante, cafenele în cari nu se pune preț pe curățenie,

nu săruta pe nimeni despre care nu ești sigur că nu e sifilitic,

nu săruta chipuri, cărți, icoane pe cari înainte le-a sărutat oameni străini, sau sifilitici.

nu dormi în acelaș pat cu oameni străini, sau cu sifilitici.

nu folosi albiturile lor,

fereste-te de fetei sau bărbați despre cari știi că sunt bolnavi.

nu lipi țâmbrele cu limbă ași nu umezi degetul cu limba când numeri bani.

Dacă te-ai molipsit trebuie să știi următoarele:

când vezi răni (ulcerații, eroziuni) vesicule mici pe trup, pe buze, limbă sau pe piele, alege-te la ambulatorie, policlinice, unde sunt, sau la medicul de circumscripție, sau la un medic practic, să-ți vadă rana căci cu cât mai curând ajunge un sifilitic sub tratament (leuire) cu atât mai curând se poate vindeca. Căci este mai ușor să-l vindeci până n'a pătruns în tot organismul. Și în cazul acesta se poate vindeca cu desăvârșire în scurtă vreme.

Când ai răni (ulcerații, șancru) cari nu sunt

dureroase, gândește-te în totdeauna la sifilis. Căci sifilisul la început nu este dureros, nu face neplăceri bolnavului, care își poate vedea în liniște de meseria sa.

Sifilisul după ce s'a răspândit în întregul organism numai printr'un tratament îndelungat și conștiincios se poate vindeca, durata tratamentului e dela 3—6 ani.

Oricine trebuie să știe că sifilisul se poate vindeca.

Cu cât mai curând caută ajutorul medical, cu atât mai curând scapă de boală.

Lăsată în grija sorții boala înaintează făcând multe și mari stricăcuni în organele interne, oase, încheeturi, ficat, splină, mușchi: plămâni, inimă, vase sanguine, nervi, șira spinării și creier.

Sifilisul se moștenește. O mamă sifilitică va naște copii sifilitici. Cu cât mai proaspăt e sifilisul mamei cu atât mai dese sunt avorturile, nașterile fără vrăne, cu cât se învechește sifilisul, femeea va da naștere la copii capabili să trăiască, dar bolnavi de sifilis.

Copii sifilitici trebuie luați momentan sub tratament, căci în 5—6 ani se vor tămădui cu desăvârșire și vor putea trăi fără frică și fără pericol.

Sifilisul numai prin tratament special se poate vindeca și trebuie să știe oricine că până la vindecarea acestei boli trec 3—5 ani, în care timp bolnavul trebuie să-și facă mai multe cure (cel puțin două pe an). Fumurile și leacurile băbești *nu vindecă* sifilisul, fac numai să dispară dela suprafață semnele boalei, bolnavul crezând că s'a vindecat. De fapt însă viața bolnavului este perdută, sau periclitată.

Murii bolnavi au murit de fumuri!

Trebuie înainte să știi că fumurile le-au tolosit medicii înainte cu 200—300 ani. De atunci știința medicală a înaintat umitor de mult, deci nu te lăsa să te trateze babe după prescripțiunile învechite și azi dovedite ca neîndestulătoare.

Azi leacul cel mai bun al sifilisului este *neosalvarsanul*, săruri de bismut și hidrargir. Fără leacurile acestea nu se poate vindeca sifilisul.

Cel care spune că vindecă sifilisul cu alte medicamente te amăgește și nu-ți vrea binele, ci lăcomște numai bani.

Nu asculta de babe, vrăjitoare, căci boala

aceasta nu se poate tămădui, numai cu leacurile susamintite.

Fiecare să ceară să i se facă analiza sângelui într-un seamă femeile cari avortează (lapadă) des, cari nasc fără vreme, sau nasc copii slăbuți, fără de sânge, cu bube pe corpul lor. Trebuie să-și facă analiza sângelui pentru că de obicei sifilisul este cauza.

Statul pune la dispoziție clinicele, spitalele, dispensariile, ambulatoarele policlinice și laboratoarele sale pentru ca să dea ajutor tuturor.

Statul trimite echipe de medici specialiști în mijlocul poporului, cari să vadă, caute și să dea ajutor. Medicii aceștia cutreeră satetele ducând cu ei medicamentele trebuincioase, cari să tămăduiască.

Ascultați de medicii aceștia, cari sunt trimiși de către Ministerul Sănătății tocmai pentru binele și fericirea poporului, alergați la ei și cereți ajutorul, cei aflați bolnavi și cei cari vă simțiți bolnavi ascultați de sfaturile doctorilor și faceți întocmai cum vă spun și prezentați-vă totdeauna și regulat la tratament în ziua și ora care v'o indică medicul sau primarul, căci numai prin tratament îndelungat și serios vă puteți vindeca de boală.

Alergați cu drag la aceștia, spuneți-vă toate necazurile voastre, nu așteptați, când sunteți bolnavi, ca ei să vină nechemăți la voi. Alergați la ei cerând ajutorul încă din vreme, până când boala n'a prins rădăcini în trupul vostru.

Gândiți-vă mai presus de toate la sănătatea voastră. Ea e cea mai scumpă comoară. Tineți seama că păstrarea sănătății este și un obligament față de semenii noștri.

Nu mai așa cu o largă și binevoitoare înțelegere vom putea lupta cu toții pentru nimicirea acestui dușman periculos.

Dr. Dominic Stanca

Guvernul cel nou

Corpurile legiuitoare și-au încheiat în ziua de 27 Martie activitatea periodului de patru ani de legislație. Sâmbătă s'au ținut ultimele sedințe la cameră și senat, în cari s'a citit mesajul regal de închidere. Seara d-l prim mi-

nistru Ion I. C. Brătianu a prezentat M. S. Regelui dimisia guvernului. Dimisia a fost primită, rămânând ca actualii miniștri să rezolve afacerile curente până la numirea noului guvern. Duminică au fost primiți în audiență fruntașii partidelor politice, iar M. S. Regele a rugat pe domni Averescu, Maniu și Mihailescu să prezinte fiecare câte o listă a persoanelor luate în combinație pentru formarea guvernului.

După ce partidul național și țărănesc n'au putut ajunge la un acord definitiv de colaborare, M. S. Regele a încredințat Marți dimineața pe generalul Averescu cu formarea noului guvern, care s'a compus astfel:

Președinte *General Averescu*, Ministru de interne *Octavian Goga*, Ministru de externe *Ion Mitilneu*, finanțe *Ion Lupedatu*, agricultură *G. Garoflid*, instrucție *P. Negulescu*, culte și arte *Vasile Goldis*, război *general Mircescu*, justiție *Teodor Cudalbu*, industrie și comerț *general Coandă*, sănătatea, publică și ocrotirii *Dr. Ion Lupas*, fără portofoliu *Ion Petrovici*, comunicații *gen. Văleanu*, muncii *Trancu Iași*, lucrări publice *Petru Groza*, ministrul Bucovinei *Dori Popovici*, al Basarabiei *Sergie Niță*.

Noul guvern a depus jurământul Marți la amiază în fața M. S. Regelui și în aceeași zi și-au luat în primire portofoliile.

Cu prilejul acesta ținem să constatăm că din partea d-lui Brătianu și mai ales a d-lui ministru Lupedatu în timpul guvernării trecute am întâmpinat multă bunăvoință și sollicitudine în munca pentru consolidarea epărhiei noastre. Pentru aceasta ne simțim datori să le exprimăm și pe calea aceasta sincera noastră mulțumire.

Salutăm cu deosebită bucurie noul guvern câtă vreme la departamentele ministerelor vedem și bărbații luminați ai bisericii noastre din Ardeal, dintre cari d-lui Goga și Lupas sunt membri ai sinodului nostru, iar d-l Lupas asesor al consistoriului nostru. Suntem convinși că soarta bisericii noastre aflată în d-l ministru de culte V. Goldis pe omul cu adâncă înțelegere pentru problemele ei.

Ne simțim datori ca să-i dăm toată contribuția sprijinului nostru pentru binele și propășirea patriei și a bisericii noastre.

ȘTIRI

NOAPTEA INVIERII

I

*Biserița mică din vremuri de obidă
Cu sfintei icoane și prapori învechiți
Se scaldă în lumină; cucernici credincioși
In straele lor albe, par tot atâția sfinți.*

II

*În noaptea mohorâtă se cântă osanale
Văzduhu 'l înțioară ș'apoi se pierd departe...
A cerului tărie coboară pe altare
Atâta bucurie ce'n suflete străbate.*

III

*Părintele bătrânul cu pletele lui ninse,
E luminat la față de o divină rază
Pleoapa obosită spre boltă își ridică
Fiorul tainei sînte din ochi îi tăcimează.*

IV

*Respiră fericire în astă zi măreată
Și stântul din perete în haina spălăcită
Și mosul și copilul cu față 'n bujorată
E zi de sărbătoare, e zi neprihănită.*

V

*În noaptea învierii e caldă rugăciunea
Ce tremură sfioasă în sufletul curat.
Dașol din turn se 'nălță, în noaptea învierii
Un glas sonor de clopot: Christos 'a înviat.*

A. Opreșiu
stud. univ.

Fundație. Vrednicul nostru protopop Vasile Gan din Baia de Arieș a făcut din mijloacele proprii o fundație de 3000 lei sub numirea „fundația încurajărilor” cu menirea ca din aceasta să se menajeze ridicarea valorilor morale din tract, dând premii, remunerații și alte daruri elementelor cari se disting în privința moralității. Fundația va fi administrată de comitetul și sinodul protopopesesc.

Degetul lui D-zeu. Din Rața ni se scrie că în urma multelor șicane din partea fraților uniți în ziua de 4 Martie a ieșit la față locul

din partea Ministeriului un inspector general al Cultelor însoțit de maiorul de jandarmi Ilescu, ca să facă anchetă în cauza plângerilor ridicate de uniți împotriva noastră. Ancheta a constatat deplină dreptate a credincioșilor noștri. În aceeași zi de dimineață preotul catolic a servit o liturgie în biserică cerând ajutorul lui D-zeu asupra cauzei sale. Dar nedreptatea s'a ivit îndată, căci în cursul zilei biserica s'a aprins și a ars cea mai mare și mai prețioasă parte din interiorul ei, căuzând parohiei pagube mari. Poporul consideră aceasta ca un semn al providenței care pedepsește ceea ce se zămislește cu gânduri necurate.

No. 169—1926.

1—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în Baba, parohie de cl. II, protoieria Lăpusului se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Renașterea”.

Venitele preotului sunt următoarele:

1. Salar dela Stat.
2. Sesie parohială 14 jug. cu prospecte de întregire prin reforma agrară și 7 jug. pădure de focărit.
3. Dela fiecare familie de sine stătătoare o mîertă mică de porumb sfărmat și una zi de lucru.
4. Stolele satorite cu comitetul parohial în sedința din 24/III 1926.

5. Casă parohială nu este, dar comitetul are în plan acvirarea unor case parohiale.

Reflectanții își vor trimite cererile de concurs cu documentele necesare, subsemnatului oficiu și cu avizul acestuia se vor prezenta în parohie pentruca să facă cunostință cu credincioșii.

Tg.-Lăpusului, la 24 Martie 1926.

Oficiul prot. în conțelegere c comitetul parohial.

Z. Manu
prot.

No. pp. 449—1925.

1—3

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh în parohia din nou înființată *Risca de Munte* din

tractul Huedin să publice concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Locuință în natură cu supraedificatele de lipsă deocamdată închiriate, însă în termen de 2 ani se vor edifica de către parohie.

2. Dela fiecare familie (427) 17 litre grâu, iar în lipsa sesiunii parohiale neîntregite, parohie mai îmbunătățește pe paroh dela fiecare familie cu 13 litre grâu pe timp de 2 ani, din cari $\frac{2}{10}$ parte îi compete cantorului și $\frac{1}{10}$ parte îi compete crâșnicului.

3. Dela fiecare familie una (1) zi de lucru în natură, sau în schimb plătită cu bani, plătiind prețul de jumătate din prețul unei zi de lucru de bărbat (zi de coasă).

4. Întregirea salariului dela Stat după recunoașterea formală a parohiei.

5. Sesiunea parohială se va întregi prin ref. agrară.

6. Venitele stolare urcate conform scumpetei de azi.

7. Dreptul de pășunat și de lemne de foc ca oricari parohian.

Parohul ales va avea să servească alternativ la cele două biserici din parohie.

Cererile de concurs instruite conform normelor în vigoare se vor înainta în termenul indicat subsemnatului oficiu.

Reflectanții pe lângă observarea prescrișelor cuprinse în Regulamentul pentru parohii sunt avizați a se prezenta în parohie spre a predica, a cânta, eventual a celebra și spre a face cunoștință cu poporul.

Huedin, la 9 Iulie 1925.

Oficiul protopresbit. ort. rom. al tractului Huedin în conțelegere cu comitetul parohial.

Aurel Munteanu
protopop.

No. 264—1926.

2—3

CONCURS REPETIT

Pentru întregirea postului de paroh în parohia de cl. III *Bateni* din tractul Huedinului se publică a III-a oară concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Un teritor, de circa un jugăr rezervat pentru edificarea casei parohiale și supra edificatele economice, curte și grădina parohială.

2. Una efrdelă de grâu, seară, porumb sau orz de fiecare fum și una zi de lucru în natură sau prețul zilei dela fiecare fum.

3. 15 jugăre, 530 stânjeni sesiune parohială. Pentru întregirea prin reforma agrară s'au făcut demersurile cuvenite.

4. Stola obișnuită.

5. Drept de pășunat și pădure.

6. Întregirea dela Stat conform cualifica. Cererile de concurs instruite conform normelor

în vigoare se vor înainta în termenul indicat subsemnatului oficiu.

Reflectanții pe lângă observarea prescrișelor din regulament pentru parohii se vor prezenta în parohie spre a face cunoștință cu poporul.

Huedin, la 15 Martie 1926.

Oficiul protopresbiterial ort. rom. al tractului Huedin în conțelegere cu comitetul parohial.

Aurel Munteanu protopop.

No. 263—1926.

3—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de clasa III-a *Giurcuța de sus*, înființată prin actul ven. Consistor diec. ort. român din Cluj No. 5881-1923 se publică concurs cu termen de 30 zile dela ziua apariției în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt următoarele :

1. Salar și competențe conform coalei B.

2. Locuință potrivită până se va edifica case parohiale.

3. Sesiunea parohială se va întregi prin reforma agrară.

4. Dela fiecare familie o vică de grâu, văduvi și văduvele vor da o vică de cucuruz (circa 130 familii).

6. Dreptul de pășunat și focărit.

5. Stola obicinuită.

Cererile de concurs instruite conform normelor în vigoare, se vor înainta în termenul indicat subsemnatului oficiu.

Reflectanții pe lângă observarea prescrișelor din Regulamentul pentru parohii, se vor prezenta în parohie spre a celebra, a cânta și a face cunoștință cu poporul.

Huedin la 15 Martie 1926.

Oficiul protopresbiterial ort. român al tractului Huedin în conțelegere cu comitetul parohial.

Aurel Munteanu protopop